

Jomanda.

Tijdens een trainingspartijtje van dames 1, kom ik na een smash zodanig verkeerd terecht, dat ik door mijn enkel klap. Direct hinkelend naar de kleedkamer en koelen. Op hetzelfde moment zie ik een stukje film van mijn leven. *Het is maart 1986. Tijdens een volleybalwedstrijd op Terschelling sprong ik na een blokactie bij een medespeler op de voet. Ook hier snel naar de kleedkamer, koelen en de dokter bellen. Dokter Piet kwam direct ter plaatse. Hij was aan het hout hakken, toen hij het berichtje kreeg. In een smerige overall en laarzen, kwam hij de sportzaal binnen. Hij bekeek mijn enkel en deelde mij tactvol mee: "Die poot is kapot. Ga maar naar huis. Ik regel het verder wel."* Hierop werd ik naar huis gebracht. Later die middag belde de dokter met de mededeling, dat ik de volgende dag, nuchter, met de vroege boot naar de wal moest. Zo gezegd zo gedaan. In het ziekenhuis in Leeuwarden aangekomen werden foto's gemaakt en om 11.45 uur werd ik de OK in gereden. Ik had namelijk de enkelbanden afgescheurd en er was een botfractuur. Na dit te hebben gerepareerd, kon ik na 5 dagen weer naar huis. De enkel in het gips en rusten. 4 weken later werd het gips verwijderd en de revalidatie kon beginnen. Nadat de schroef begin juni werd verwijderd begon de ellende pas goed. Ik bleef pijn houden. Regelmatige bezoeken aan de specialist. Uiteindelijk na een bezoek aan het sportmedisch centrum te Papendal bleek, dat de pijn niet werd veroorzaakt door een onwillig gewricht maar door een botwoekering, die irritatie veroorzaakte. Niet alleen het lichamenlijk ongemak werd nu duidelijk, maar ook tussen de oren zat het nu weer goed. Na deze flits komt de realiteit. Ik word naar huis gebracht en bel de volgende dag de huisarts. Naar het ziekenhuis voor foto's. Geen fracturen. 's Middags krukken halen. Ik moet het weekend rusten en koelen. 's Maandags strompel ik op krukken de spreekkamer van de dokter binnen. En dan blijkt dat er in die jaren vanuit medisch optiek toch iets is veranderd. Niks geen rusten meer. Mijn enkel wordt ingetapet en ik kan direct lopend weer naar buiten. Met de krukken onder de arm loop ik de spreekkamer uit. Ik zeg tegen de doktersvrouw achter het loket: "Ik ben bij Jomanda geweest". Het blijkt dat meer mensen dit gevoel hadden. Een van mijn voorgangers zei namelijk: "Ik bin bie **joen man doa** west"

Coach